

Nr 2.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag angående ändrad lydelse av 19 kap. 4 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet m. m.

Genom en den 19 december 1952 dagtecknad proposition, nr 4, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av tredje lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll,

d e l s jämlikt 87 § regeringsformen föreslagit riksdagen att antaga följande förslag till

1) L a g

angående ändrad lydelse av 19 kap. 4 § lagen den 18 juni 1926 (nr 326) om delning av jord å landet.

Härigenom förordnas, att 19 kap. 4 § lagen den 18 juni 1926 om delning av jord å landet¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

19 KAP.**4 §.**

Inom område, som ingår i stadsplan eller *efter den 1 januari 1948 fastställd byggnadsplan*, skall vad i 2 och 3 §§ stadgas ej utgöra hinder mot avstyckning som överensstämmer med planen.

Inom område, som ingår i stadsplan eller *enligt byggnadsplan, fastställd efter den 1 januari 1948, är avsett för annat än jordbruksändamål*, skall vad i 2 och 3 §§ stadgas ej utgöra hinder mot avstyckning som överensstämmer med planen.

Föreligger eljest — — — — — är nödigt.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1947:700.

2) L a g

angående ändrad lydelse av första stycket lagen den 27 februari 1948 (nr 96) med särskilda bestämmelser om fastighetsbildning inom vissa områden av stad.

Härigenom förordnas, att första stycket lagen den 27 februari 1948 med särskilda bestämmelser om fastighetsbildning inom vissa områden av stad¹ skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse.)

Där så påkallas av hänsyn till jordbruksnäringen eller skogsbruket äger Konungen beträffande område av stad, vilket ej ingår i stadsplan eller efter den 1 januari 1948 fastställd byggnadsplan, förordna att, i stället för de i lagen om fastighetsbildning i stad meddelade bestämmelserna om avstyckning av område, som ej ingår i tomtindelning och om sammanläggning av stadsägor, vad för landet är stadgat om avstyckning och sammanläggning skall äga tillämpning med nedan angivna undantag. Sådant förordnande må av Konungen återkallas, när förhållandena föranleda därtill, och skall vara förfallet, där stadsplan eller byggnadsplan fastställs. Vad här sagts skall ock gälla beträffande dylikt område inom samhälle eller annan ort å landet, varest enligt lagen om fastighetsbildning i stad samma lags bestämmelser om avstyckning och sammanläggning skola tillämpas.

(Föreslagen lydelse.)

Där så påkallas av hänsyn till jordbruksnäringen eller skogsbruket äger Konungen beträffande område av stad, vilket ej ingår i stadsplan samt ej heller enligt byggnadsplan, fastställd efter den 1 januari 1948, är avsett för annat än jordbruksändamål, förordna att, i stället för de i lagen om fastighetsbildning i stad meddelade bestämmelserna om avstyckning av område som ej ingår i tomtindelning och om sammanläggning av stadsägor, vad för landet är stadgat om avstyckning och sammanläggning skall äga tillämpning med nedan angivna undantag. Sådant förordnande må av Konungen återkallas, när förhållandena föranleda därtill, och skall vara förfallet beträffande mark, för vilken stadsplan fastställs, så ock beträffande mark, för vilken byggnadsplan fastställs, såvitt marken enligt planen är avsedd för annat än jordbruksändamål. Vad här sagts skall ock gälla beträffande dylikt område inom samhälle eller annan ort å landet, varest enligt lagen om fastighetsbildning i stad samma lags bestämmelser om avstyckning och sammanläggning skola tillämpas.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1953.

¹ Senaste lydelse, se SFS 1950:210.

dels ock velat inhämta riksdagens yttrande över förslag till

Kungörelse

om ändrad lydelse av 119 § byggnadsstadgan den 30 juni 1947 (nr 390).

Härigenom förordnas, att 119 § byggnadsstadgan den 30 juni 1947 skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Gällande lydelse.)

(Föreslagen lydelse.)

119 §.

Byggnadsplan må ej avse större område än som är eller kan väntas bliva bebyggt eller eljest taget i anspråk inom nära förestående tid.

Byggnadsplan må ej avse större område än som är eller kan väntas bliva bebyggt eller eljest taget i anspråk inom nära förestående tid. I byggnadsplan må upptagas mark för jordbruksändamål endast i den mån så erfordras för planens lämpliga utformning.

Ej må — — — — — sådan bebyggelse.

Denna kungörelse träder i kraft den 1 juli 1953.

Beträffande de skäl som anförts till stöd för de genom propositionen framlagda förslagen får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till propositionen.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

Genom de föreslagna författningsändringarna öppnas möjlighet att i byggnadsplan upptaga mark för jordbruksändamål i den mån så erfordras för planens lämpliga utformning.

Lantmäteristyrelsens framställning i ämnet.

Byggnadslagen den 30 juni 1947 vilar på den principen att tätbebyggelse ej må äga rum med mindre detaljplan för den närmare regleringen av bebyggelsen fastställt. I betydande utsträckning förekommer, att bebyggelse för jordbrukets behov ligger blandad med annan bebyggelse inom tätort samt att obebyggd mark, som användes och för åtskillig tid framåt fort-

farande bör användas för jordbruksändamål, finnes insprängd i en tätorts bebyggelseområde. I en med skrivelse den 15 september 1950 överlämnad promemoria rörande detaljplanläggning av jordbruksbebyggelse och jordbruksjord inom tätort (stencilerad) har *lantmäteristyrelsen* föreslagit åtgärder i syfte att möjliggöra en bättre planläggning av dylika tätorter.

I promemorian påtalas att nu gällande ordning medför åtskilliga olägenheter. Vid upprättandet av bebyggelseplan komme hänsynen till jordbruksintressena i stort sett att beaktas endast då det gällde att avgränsa planområdet. Svårigheter mötte huvudsakligen på grund av de omständigheterna att jordbruksbebyggelse och annan bebyggelse inom tätorterna ofta förekomme blandade med varandra samt att mark, som kunde beräknas för åtskilliga år framåt böra bibehållas för jordbruksändamål, ofta nog vore belägen inom tätort. Då jordbruksbebyggelsen och den nyssnämnda jordbruksjorden i princip skulle undantagas från planläggningen, bleve resultatet mycket oregelbundna begränsningslinjer för planområdet. Följden kunde också bli att det bildades i planen icke ingående men inom tätbebyggelseområdet belägna »vita fläckar». Båda dessa omständigheter kunde väsentligt försvåra planarbetet och plangenomförandet, t. ex. framdragande över jordbruksområdena av vägar, avloppsledningar m. m. erforderliga för tätortens rationella utbyggande. Vidare kunde det inom dylika i tätorten ingående men ej planlagda områden uppkomma jordbruks- eller annan bebyggelse, som störde tätortsbebyggelsen och hindrade plangenomförandet. Denna sistnämnda olägenhet kunde visserligen i någon mån undvikas, om utomplansbestämmelser fastställdes för de från planläggning undantagna jordbruksområdena och förbud mot tätbebyggelse eventuellt utfärdades. Dock vore att märka att förbud mot tätbebyggelse ej inbegrepe bebyggelse för jordbrukets behov. Att helt säkerställa att jordbruksområden inom eller i närheten av planlagd tätort bleve lämpligt bebyggda och väl inordnade i planen syntes icke vara möjligt enbart med utomplansbestämmelser och tätbebyggelseförbud. All reglering av tätbebyggelse toge nämligen utom annat sikte på att planmässigt ordna gemensamma anläggningar såsom skolor, affärer, vägar, avlopp, parker m. m.

Såsom en utväg att undvika de påtalade olägenheterna har *lantmäteristyrelsen* angivit det förfaringssättet att man låte planområdet omfatta även jordbruksjorden och redovisade denna såsom behövlig för samhällsändamål. Med gällande regler vore emellertid även ett sådant förfarande förbundet med olägenheter. Eftersom de jordpolitiska villkoren för fastighetsbildning genom planfastställelsen sattes ur kraft, kunde planen nämligen få den verkan att jordbruksfastigheterna exploaterades eller eljest sönderloges vid en ur jordbruksekonomisk synpunkt olämplig tidpunkt. Vidare innebure förfarandet ett avsteg från principen att bebyggelseplan borde vara aktuell och utvisa markens användning inom nära förestående tid. Följden härav kunde bli, att planen delvis bleve en ren pappersplan, vilket i sin tur kunde medföra att balansen i planen och samhällets lämpliga utbyggnad förrycktes.

Med hänsyn till vad sålunda anförts har lantmäteristyrelsen funnit, att det föreläge behov av att kunna genom detaljplanläggning reglera tätorter, som innehölle bosättningar för jordbruksändamål. Därest sådan planläggning möjliggjordes, måste emellertid tillses, att planläggningen icke ledde till onödigt besvär eller onödiga utgifter för de berörda jordbrukarna. Vidare måste ordnas så, att icke genom planläggningen gällande jordpolitiska regler för fastighetsbildning sattes ur kraft.

Som ett särskilt skäl för en reform i antydd riktning har lantmäteristyrelsen därjämte åberopat, att det ur många synpunkter vore angeläget, att jordbruksbefolkningen i görligaste mån bleve delaktig av de bekvämlighets- och de gemensamhetsanordningar som brukade följa med tätortsbildning. En betydelsefull förutsättning härför syntes vara, att jordbruksbebyggelsen medtoges i detaljplanläggningen av tätorten.

Vad gäller de närmare förslagen i promemorian må här bara omnämnas att lantmäteristyrelsen förordat byggnadsplan som den lämpligaste planformen i förevarande hänseende.

Över promemorian har *remissutlåtanden* avgivits av byggnadsstyrelsen, lantbruksstyrelsen, länsstyrelserna i Uppsala, Kronobergs, Kalmar, Göteborgs och Bohus, Örebro, Kopparbergs, Gävleborgs, Västerbottens och Norrbottens län, fastighetsbildningssakkunniga, Sveriges lantbruksförbund samt riksförbundet landsbygdens folk. Länsstyrelserna har bifogat yttranden från lantbruksnämnden, länsarkitekten och överlantmätaren i länet. Vid lantbruksstyrelsens utlåtande har fogats yttranden från samtliga lantbruksnämnder utom den i Värmlands län.

Av remissinstanserna har flertalet i princip tillstyrkt lantmäteristyrelsens förslag att detaljplan för tätort skall kunna omfatta även mark avsedd för jordbruksändamål. Ett stort antal av dessa remissinstanser har emellertid understrukt att denna möjlighet bör begränsas till smärre områden. Åtskilliga av de hörda myndigheterna och sammanslutningarna har avstyrkt lantmäteristyrelsens förslag.

De remissinstanser, som utan att framställa principiella erinringar tillstyrkt lantmäteristyrelsens förslag, är *samtliga hörda länsstyrelser utom två, alla hörda överlantmätare, samtliga hörda länsarkitekter utom två, tre lantbruksnämnder* samt *Sveriges lantbruksförbund*. Yttranden, som innebär att åtgärder lämpligen kan eller bör vidtagas i syfte att mark avsedd för jordbruksändamål skall kunna omfattas av detaljplan för tätbebyggelse men i vilka understrukits, att denna möjlighet bör öppnas endast i fråga om smärre områden, har avgivits av *lantbruksstyrelsen, sexton lantbruksnämnder, länsarkitekterna i Uppsala och Kopparbergs län samt fastighetsbildningssakkunniga*.

Avstyrkande yttranden har avgivits av *byggnadsstyrelsen, länsstyrelserna i Örebro och Kopparbergs län, sex lantbruksnämnder samt riksförbundet landsbygdens folk*.

Departementschefens uttalanden i propositionen.

Chefen för justitiedepartementet, statsrådet Zetterberg, har i propositionen anfört följande:

»Enligt gällande byggnadslagstiftning skall i princip tätbebyggelse föregås av planläggning. De planinstitut som finnes för den närmare planläggningen är i första hand stadsplan och byggnadsplan. Dessa institut har utformats främst med tanke på tätorternas behov och intressen medan de jordbrukssynpunkter, som kan vara att anlägga, endast i mindre grad kan vinna beaktande. I överensstämmelse härmed har också fastighetsbildningslagstiftningen så utformats att inom områden, som ingår i plan, fastighetsbildning må ske utan hinder av de inskränkande regler av jordpolitisk natur som eljest gäller. De anförda omständigheterna har lett till att i praxis fastslagits, att detaljplan för reglering av tätbebyggelse ej må omfatta område som avses för jordbruksändamål.

Det förekommer ofta att jordbruksbebyggelse ligger insprängd i tätbebyggelse samt att större eller mindre för jordbruksändamål begagnade obebbyggda områden skjuter in i eller ligger omgivna av tätbebyggelse. Ofta nog ger en bedömning av tätortens utvecklingsmöjligheter till resultat att man ej kan räkna med annat än att sådana för jordbruksändamål använda områden även för åtskillig tid framåt bör brukas för detta ändamål. Av den i ärendet förebragta utredningen framgår, att svårigheter i betydande utsträckning yppats vid planläggning av tätorter med antydd struktur. Möjligheten att medtaga jordbruksområdena under angivande av att de skall brukas för jordbruksändamål har såsom förut anförts avvisats i praxis. Om områdena medtages i planen och de i denna redovisas som avsedda för något samhällsändamål, innebär detta endast ett kringgående av den ståndpunkt praxis intagit och ett åsidosättande av de sakliga skäl som ligger till grund för denna praxis. Det enligt gällande ordning riktiga förfarandet är därför att i detaljplanen ej medtaga jordbruksområdena.

Uteslutande av jordbruksområdena leder emellertid till att planområdet ofta nog erhåller en mycket oregelbunden begränsningslinje eller att inom en i övrigt planlagd tätort kommer att ligga områden, för vilka planen ej gäller. I vissa yttranden har gjorts gällande, att dessa omständigheter icke medför några mera väsentliga olägenheter. Byggnadslagen innehölle, framhålles det, bestämmelser om institut — främst generalplan och utomplansbestämmelser — genom vilka en ur tätortens intressen icke önskvärd bebyggelse inom de icke detaljplanlagda områdena kunde förhindras. Och vad anginge jordbruksområdenas behov av vägar, avloppsledningar och andra gemensamma anordningar kunde dessa tillgodoses i erforderlig utsträckning med stöd av gällande lagstiftning, även om områdena ej inginge i detaljplanen.

Å andra sidan har lantmäteristyrelsen och flertalet remissinstanser ansett, att man i nu avsedda fall icke kan få till stånd en önskvärd reglering utan att i viss utsträckning låta planen omfatta även jordbruksområden.

Denna uppfattning synes vara välgrundad. Nuvarande ordning medför nämligen, att planområden kan få en så olämplig form att planläggningen försvåras. För att man skall kunna giva vägnätet och systemet av avloppsledningar m. m. bästa möjliga sträckning torde det vara önskvärt att planläggningen i dessa avseenden kan i ett sammanhang ske icke blott inom själva tätbebyggelseområdena utan även inom de däri insprängda områdena för jordbruksändamål. Vidare må framhållas att det icke torde vara möjligt att inom områden som ej intagits i plan effektivt förhindra ur tätortssynpunkt olämplig bebyggelse för jordbrukets behov. Detta kan i sin tur leda till att den sanering av en tätbebyggd jordbruksby, som vinnes i samband med laga skifte t. ex. genom utflyttning, omintetgöres.

Enligt min mening föreligger sålunda behov av att i detaljplan kunna intaga områden som avses att även framdeles skola användas för jordbruksändamål. Hur långt man skall gå i denna riktning är en särskild fråga. I denna del har lantbruksstyrelsen jämte ett betydande antal andra remissinstanser med skärpa understrukit, att möjligheten att intaga jordbruksområden i detaljplan borde avse endast smärre områden. Jag biträder denna ståndpunkt. Det kan nämligen ej råda någon tvekan om att byggnadslagstiftningens detaljplaneinstitut ej har en efter jordbrukets behov särskilt avpassad utformning. Jordbruksplanläggning bör i princip ske genom den av lantbruksnämnderna bedrivna individualplaneringsverksamheten. Vid avgränsningen av bebyggelseplanområde bör sålunda liksom hittills huvudregeln vara att planområdet ej skall utsträckas över större areal än som beräknas inom en nära förestående tid bli erforderlig för tätbebyggelse eller annat tätbebyggelseändamål. Vad som nu förordas är endast det undantaget från denna princip att i detaljplan skall kunna intagas så stort för jordbruksändamål även framdeles avsett område som är erforderligt för att få till stånd en tillfredsställande planering av den egentliga tätorten.

Vad angår sättet för genomförande av en reform med den innebörd som nu angivits råder allmän enighet om att möjlighet att intaga jordbruksområde bör finnas endast i fråga om byggnadsplan. Jag biträder denna uppfattning.

Det torde vara lämpligt att byggnadslagstiftningen innehåller en bestämmelse som anger den omfattning i vilken jordbruksområde skall kunna ingå i byggnadsplan. Jag vill därför förordas, att till 119 § första stycket byggnadsstadgan fogas en ny punkt av innehåll att i byggnadsplan må upptagas mark för jordbruksändamål endast i den mån så erfordras för planens lämpliga utformning.

Såsom allmänt förordats torde avstyckning inom jordbruksområde, som ingår i byggnadsplan, böra vara underkastad de restriktioner av jordpolitisk natur, som utom planområden gäller beträffande rätten till avstyckning. På grund härav torde den i 19 kap. 4 § jorddelningslagen upptagna undantagsregeln böra så inskränkas att den ej kommer att gälla i fråga om sådant i byggnadsplan ingående område som enligt planen skall användas för jordbruksändamål. Med den utformning sammanläggningslagen har leder den-

na ändring till att jordpolitisk prövning skall ske även vid sammanläggning inom sådant jordbruksområde å landet, som ingår i byggnadsplan. Vidare torde böra vidtagas sådan jämkning i 1948 års lag med särskilda bestämmelser om fastighetsbildning inom vissa områden av stad, att förordnande som avses i lagen kan omfatta även sådant i byggnadsplan ingående område som enligt denna skall användas för jordbruksändamål.

Lantmäteristyrelsen har funnit byggnadslagstiftningens regler om byggnadsplan och dess rättsverkningar lämpligen kunna utan jämkning bli tillämpliga även på jordbruksområde som intagits i planen. Jag ansluter mig till denna uppfattning. I anslutning härtill vill jag framhålla, att vad två remissinstanser anfört om jordägares rätt till ersättning, då genom planläggning uppkommit hinder mot glesbebyggelse, i förevarande fall torde sakna nämnvärd praktisk betydelse. Enligt vad jag förordat skall nämligen endast smärre jordbruksområden kunna intagas i byggnadsplan. Med hänsyn härtill synes den bebyggelse för annat än jordbrukets och därmed jämförliga näringars behov som skulle kunna ske på sådant område i regel bli att hänföra till tätbebyggelse. Och hinder mot tätbebyggelse grundar enligt byggnadslagstiftningens principer ej rätt till ersättning. Skulle likväl i något undantagsfall marks upptagande i byggnadsplan såsom jordbruksområde innebära, att markägaren förlorar rätt till glesbebyggelse, lärers ersättningsregeln i 118 § byggnadslagen bli tillämplig. Vidare vill jag understryka lantmäteristyrelsens uttalande att planbestämmelserna beträffande jordbruksområden bör göras så lindriga och smidiga som möjligt. Nybyggnad för jordbrukets behov torde då som regel kunna verkställas på sådant sätt att olägenhet ej vållas markägaren. Mot vad lantmäteristyrelsen anfört i fråga om kostnaderna för upprättande av byggnadsplan har jag intet att erinra.

I likhet med lantmäteristyrelsen och remissinstanserna anser jag, att lantbruksnämnden bör medverka, då det gäller att avgränsa byggnadsplaneområdet och att närmare utforma byggnadsplan, som omfattar även område avsett för jordbruksändamål. För att säkerställa sådan medverkan från lantbruksnämndens sida har lantmäteristyrelsen föreslagit vissa jämkningar i byggnadsstadgan, därvid styrelsen dock givit uttryck för en betydande tveksamhet om behövligheten av sådana jämkningar. Flertalet remissinstanser har i princip biträtt lantmäteristyrelsens förslag men åtskilliga har förnekat eller ifrågasatt behovet av jämkningarna. Vid bedömandet av denna fråga är att beakta, att under senare år — utan att några regler eller fastställda former därför föreskrivits — utvecklingen gått i riktning mot ett ökat samarbete mellan länsstyrelsen och övriga länsorgan. I proposition nr 155 till 1952 års riksdag angående vissa anslag under landsstaten för budgetåret 1952/53 har spørsmålet berörts. Föredragande departementschefen underströk därvid det starka behovet av en samordning mellan de olika myndigheterna. Han fann den lämpligaste vägen till en dylik samordning vara att skapa bättre förutsättningar för en intensivare samverkan på tjänstemannaplanet. Vidare förklarade han sig anse det naturligt att landshövdingen skall vara ordförande i länsnämnderna, bland dem lant-

bruksnämnden, utan att dock föreslå denna ordning obligatorisk. Dessa uttalanden lämnades av riksdagen utan erinran. Enligt min mening synes det med den utveckling som pågår på detta område icke vara erforderligt att genom uttryckliga författningsbestämmelser trygga lantbruksnämndens medverkan vid uppgörande av byggnadsplan. Till stöd för att icke meddela bestämmelser om sådan medverkan i byggnadsstadgan kan därjämte — såsom ock vissa remissinstanser gjort — åberopas, att samarbetet kan utan sådana bestämmelser ske i former, som smidigt anpassas efter vad i varje särskilt fall kräves och som därför kan innebära en snabbare och mera arbetsbesparande handläggning. Det synes mig emellertid kunna vara lämpligt att de närmast berörda centrala verken efter samråd utfärdar vissa anvisningar om det erforderliga samarbetet mellan de berörda lokalorganen i hithörande frågor.

Ändring av reglerna om byggnadsnämnds sammansättning synes mig ej vara erforderlig i anledning av den förordade reformen.

De föreslagna författningsändringarna torde böra träda i kraft den 1 juli 1953.»

Utskottet.

Som det framhålles i propositionen ligger jordbruksbebyggelse eller obebbyggd jordbruksmark ofta insprängd i tätort. Skall sådan bebyggelse eller mark även i fortsättningen användas för jordbruksändamål, kan enligt gällande rätt byggnadsplan icke läggas över bebyggelsen eller marken. Propositionen vill möjliggöra, att detta hädanefter skall kunna ske. Också enligt utskottets uppfattning skulle denna ändring innebära fördelar. Den kanske främsta vinningen vore, att planeringen av vägar, vatten- och avloppsledning samt andra liknande gemensamhetsanordningar finge avse tätorten i dess helhet. Reformen skulle dessutom medföra, att man på ifrågavarande jordbruksområden kunde effektivt förhindra bebyggelse, som vore olämplig ur tätortssynpunkt.

Å andra sidan vill utskottet i likhet med departementschefen betona det angelägna i att reformen icke får för vittgående verkningar. Dels bör sålunda byggnadsplan få omfatta jordbruksområde, vilket skall bibehållas som sådant, endast där detta är nödvändigt för en tillfredsställande planering av den egentliga tätorten. Dels bör planbestämmelserna beträffande jordbruksområde göras så lindriga, att de helst icke alls hindrar de dispositioner över marken, vilka betingas av jordbruksdriften. Ibland torde dock icke kunna undvikas, att planbestämmelserna kommer att få konsekvenser av sådant slag. Exempelvis kan jordbruksområdes hänförande under byggnadsplan i något undantagsfall tänkas medföra, att markägaren förlorar rätt till viss glesbebyggelse. Departementschefen har uttalat, att den i 118 § byggnadslagen upptagna regeln om ersättning till markägare lär vara tillämplig på en situation som den nu angivna. Utskottet förutsätter att så skall bli fallet.

Departementschefens uttalande avser icke endast glesbebyggelse för jordbrukets behov utan jämväl annan glesbebyggelse. Möjligheten att åberopa ersättningsregeln får framför allt betydelse som ytterligare en garanti för att förevarande reform icke kommer att leda till allvarigare men för jordbrukets intressen.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A. att riksdagen måtte antaga de genom propositionen framlagda lagförslagen; samt

B. att riksdagen måtte till Kungl. Maj:t anmäla, att riksdagen icke funnit skäl till erinran mot det i propositionen intagna kungörelseförslaget.

Stockholm den 12 februari 1953.

På tredje lagutskottets vägnar:

HUGO OSVALD.

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från f ö r s t a kammaren: herrar Osvald, Nils A. Larsson, Lindahl, Lars Andersson, Ebbe Ohlsson, Grym*, Ivar Nilzon och Boo*;

från a n d r a kammaren: herrar Åhman, Andersson i Mölndal*, Johansson i Torp, Nyberg*, Levin, Jansson i Hällefors*, Hansson i Skegrie och Munktell.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.